

delse af samme i den hele i øvrigt meget omfangsrige Betænkning. Et ret interessant Vidnesbyrd herom finder man i en i Tidenden for 1889—90 Tillæg B., Sp. 339 aftrykt Skrivelse af 18de April 1888 til Indenrigsministeriet fra zoologisk Professor ved Universitetet Chr. Lütken, der var det eneste Medlem med videnskabelig Uddannelse af Fiskerikommisjonen af 1873. Det hedder i bemeldte Skrivelse, hvis Njemed er at anbefale Dpsettelse af den da paataente biologiske Station, bl. a.:

„at man maatte foreløbig lade sig nøje med de formentlige Erfaringer, som forelaa, med et Støn om, hvad der kunde være fornuftigt og rimeligt. Bagefter maatte man da søge at bøde paa, hvad der manglede, ved at tilvejebringe de videnskabelige Kendsgerninger og paalidelige Erfaringer, som til enhver Tid kunne staffles“.

Det vil næppe kunne bestrides, at naar man maa nøjes med formentlige i Stedet for paalidelige Erfaringer og med Støn i Stedet for videnskabelige Kendsgerninger, er man i ikke ringe Grad udsat for at fejle, og der har heri ligget en forøget Dpfordring for Udvalget til med de Midler, der have staaet til dets Raadighed, at forsøge at vinde Klarhed over, hvorvidt og i hvilket Omfang den Udtalelse om Loven af 5te April 1888 i det foreliggende Lovforslags Motiver maatte kunne tiltrædes, at „selv om der med Rette har kunnet rejses Indvendinger mod adskillige Enkeltheder, maa det dog siges, at man i det hele og store har grebet det rigtigere ved denne Lov.“

Om nu end Lovforslaget, som det hedder i Motiverne, „er i det ydre holdt nær op til den gældende Lov“, synes der dog at være en ikke uvæsentlig Forskel mellem begge Hovedprincipper. Fiskeriloven af 5te April 1888 slutter sig væsentligst til Fiskerikommisjonenens Udlast og Betænkning, hvilken sidste, som alt ovenfor berørt, havde det Syn paa Sagen, at der var Fare for, at Fiskeriet skulde udtømmes og ødelægges for lange Tider, dersom man ikke skred ind derimod ved en formentlig høist paatrængende Forbudslov. Man behøver kun at erindre Kom-

missionens Frygt for forøgede og forbedrede Kommunikationsmidler, hvorom det i dens Betænkning hedder:

„at den lettere Afsetning af vore Produkter til Udlandet, hvor ønskelig denne end i og for sig er, kan føre til, at det store Verdensmarked med stor Kraft udfuger og udtømmer den ene eller den anden Gren af denne Erhvervsfilde, saa at den kan være ødelagt, næsten inden man aner det.“

og en Sætning som denne:

„Det er overhovedet let nok ved en voldsom og hensynsløs Indgriben at forstyrre Digevægten i Naturens Husboldning, men der hører mange Tiders Arbejde til, forinden Naturen kan bringe Digevægten til Veje igen. Dette gælder med Hensyn til Fiskeriet som paa saa mange andre Omraader i Naturen, hvor dog Kunsten formaar langt mere at understøtte Naturens producerende Virksomhed, end muligt er med Hensyn til Fiskeriet“.

Et noget herfra forskelligt Standpunkt synes nu at gaa saa vel igennem den Motiverne til Lovforslaget vedføjede Betænkning fra Forstanderen for den biologiske Station, som gennem Ministerens Udtalelser ved Lovforslagets første Behandling. Dette fremtræder maasse tydeligt i Omtalen af Rødspættefiskeriet særlig i Rattegat. Man er her ikke længere bange for en Udryddelse eller Ødelæggelse af Fiskebestanden, saa at denne skulde behøve lange Tider til at genoprettes. Tværtimod gaar man ud fra, at der er Yngel nok, og at for Mangel paa denne og overhovedet paa Opvækst behøver man ikke at frygte, men det, som man tilsigter, er ved Fredningsbestemmelser at bevirke, at Fisken opnaar en større Vækst, end den nu gennemgaaende har, og derved en bedre og fordelagtigere Handelsværdi, end den nu udbringes til, formentlig fordi den tages for tidligt, inden den er udvokset til den fordelagtigste Størrelse. Det er dette, som det hele væsentligst synes at gaa ud paa, i Virkeligheden at gavne Fiskeren ved at forhindre ham fra at tage Fisken for tidligt, forinden den har opnaaet den fordelagtigste Størrelse. Det er denne Tanke, der med megen Klar-